

Ophold i egne eller Andres Hjem; hvorvidt et Sted, der benyttes til Opholdssted for flere eller færre Personer af de nævnte Kategorier, kan betegnes som en Anstalt, maa bero paa de konkrete Omstændigheder. Under Reglen i § 16, 2det Stykke er endelig overensstemmende med den gjældende Ret medtaget Personer, der ere indsatte i en Straffeanstalt, Arrest eller deslige.

Medens den første Del af § 16, 3die Punktum, ikke indeholder nogen ny Regel, er dette derimod tildels Tilfældet med den i Slutningen af samme optagne Bestemmelse angaaende Personer, der samtidig med et Ophold af den i Paragrafens 2det Punktum omhandlede Natur har et heraf uafhængigt Hjemsted — f. Ex. fordi han er gift — i den samme eller en anden Kommune; denne skal i saa Tilfælde betragtes som hans Hovedhjemsted, hvoraf følger, at den Tid, i hvilken saadant Hjemsted have, vil kunne medregnes til Erhvervelse af Forsørgelsesret i Kommunen, uden Hensyn til, om Hjemstedet er etableret forinden eller først kommer til Eksistens, efterat den Paagjældende indfalder til Militærtjeneste, henbringes til en af de ovennævnte Anstalter m. v.

At Erhvervelsen af Forsørgelsesret, saaledes som i § 16, 3die Stykke, foreskrevet, bør være hvilende for Personer, der modtage Understøttelse i Overensstemmelse med Lovforslagets Kapitel VII, maa betragtes som en Selvfølge, idet de Paagjældende ofte alene ved Hjælp af den nævnte Understøttelse ville blive satte i Stand til, at fortsætte deres Ophold i en Kommune, i hvilken de ikke ere forsørgelsesberettigede.

Sluttelig skal man med Hensyn til § 16 bemærke, at det formentlig med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af Udtrykkene i Paragrafens Begyndelse, sammenholdt med § 17, at naar den Kommune, i hvilken en Person først har haft femaariet Ophold af den foreskrevne Bestaaffenhed, af den ene eller den anden Aarsag ikke kan udfindes, f. Ex. fordi han er ude af Stand til at afgive fornøden Forklaring, men det oplyses, at han tidligere ved Ophold har vundet Forsørgelsesret i en anden Kommune, maa denne, indtil nærmere Oplysning foreligger, betragtes som hans Forsørgelseskommune, jfr. Fdg. 1844, § 10, uden at det i saa Tilfælde bliver nødvendigt at recurrere til Fødekommunen.

§§ 18—20 angaa de Tilfælde, i hvilke en Kommune skal betragtes som en Persons Fødekommune, uagtet Fødslen er foregaaet andet Steds. De herom givne Regler ville i Hovedsagen føre til de samme Resultater, som nu ubledes af Bestemmelserne i Fdg. 24de Januar 1844 §§ 2—4; dog har man

anset det rettest at simplificere de i disse indeholdte Forrifter ved i Stedet for at opregne forskjellige Tilfælde, i hvilke Moderens Ophold, henholdsvis ved Medkomsten og paa Timaanedsdagen forinden denne, ikke kan siges at være fast, simpelthen at fordrø, at det Ophold, der skal komme i Betragtning, skal være af en saadan Bestaaffenhed, at det i Almindelighed vil kunne begrunde Erhvervelse af Forsørgelsesret i Henhold til Lovforslagets § 16; for saa vidt der i sidstnævnte Paragraf er gjort forskjellige Forandringer i den gjældende Ret, jvfr. ovenfor, vil dette derfor indirekte faa Indflydelse paa Indholdet af de heromhandlede Paragrafer. § 20 har man — ligesom i § 16 — foreskrevet, at den Fattigunderstøttelse, der skal have den i Paragrafen omtalte Virkning, skal være en saadan, at den kan forlanges erstattet af Forsørgelseskommunen.

Følge § 21 skal det paahvile vedkommende Præst — hvorved forstås ikke blot Sognepræster, men ogsaa Præster ved Straffeanstalter, Fødselsstiftelsen, forsaavidt der ikke er Spørgsmaal om Formeligføden, og desl., og overhovedet enhver Præst, der efter Lovgivningen er forpligtet til at føre selvstændige Kirkebøger og til disse at modtage Fødselsanmeldelser — maanedlig at gjøre Indberetning til Fattigbestyrelsen om alle de til ham anmeldte Fødsler, for at den i hvert enkelt Tilfælde fornødne Notering om en Fødsel kan finde Sted i Kirkebøgerne for den Kommune, der efter §§ 18—20 skal anses for BARNETS legale Fødekommune. Den nugjældende, i Fdg. 1844 § 5, sammenholdt med Cirkl. af 3die Februar 1869, (i Departementstidende S. 118), indeholdte Regel vil herved blive forandret, for saa vidt som Indberetningen fremtidig ikke skal være indskrænket til at omfatte de Tilfælde, i hvilke Præsten skønner, at Notering bør finde Sted; at dette Skøn overlades til Fattigbestyrelserne, er en naturlig Følge af, at Præsten ikke længere i noget Tilfælde ex officio er Formand for Fattigbestyrelsen, saaledes som Tilfældet var efter den i 1844 gjældende Ret. Kan der ikke paavises nogen anden Kommune, i hvis Kirkebøger Notering efter det Anførte kan gjøres, er det paabudt, at ogsaa Bemærkning herom skal gjøres i den virkelige Fødekommunes Kirkebøger, udenfor Kjøbenhavn dog først, efter at Overøvrigheden har resolberet, at BARNET ikke har Fødehjemstedsret i selve den Kommune, i hvilken det er født. Denne sidste Tilføielse er ansat nødvendig for at opnaa Sikkerhed for, at en Fattigbestyrelse, der enten er mindre kyndig eller ikke har anstillet tilstrækkelig nøiagtige Un-